

горѣ само малко позлатено. Ахъ, тозъ дъртъ шарлатанинъ, тозъ лъжець! Виждашъ ли го, и тука си показалъ... Не, не е злато! Тю!

Той цѣкаше съ езикъ, тюхкаше се. Но Грозданъ не го чуваше. Прѣзъ всичкото врѣме, докато Тачката бѣше стоялъ съ свѣщъта подъ иконата, Грозданъ бѣше гледалъ само нея. Виждаше я за първи пжтъ. Виждаше узрѣлитѣ жълти ниви, приведенитѣ пълни класове. И срѣдъ тѣхъ върви Исусъ. Господи, какъ гледаха тия скръбни и благи очи! На челото му свѣтѣха аленитѣ капки кръвъ, обграждаха го драскотинитѣ отъ ножа. Но всичко това не промѣняше съ нищо лицето му. Не отгонваше и не намаляваше тая съсрѣдоточена мисль, тая голѣма любовъ, съ която той гледаше готовитѣ за жетва ниви и ги благославяше. Грозданъ гледаше изумень и вцѣпенень. Кждѣ бѣше виждалъ той всичко това? Бѣше го виждалъ, но кога, какъ? Умиление изпълни душата му. Какъ можа да дигне ржка противъ него? Защо е дошълъ тука? Обзе го отчаяние, голѣма и страшна рана сѣкашъ се откри въ душата му и я облѣ съ непоносима болка. „Грѣхъ е това, страшенъ грѣхъ!“, викаше и стенѣше нѣщо въ него. Той не можеше да откъса очитѣ си отъ иконата и отъ минута на минута вълнението му се усилваше.

Тачката продължаваше да оглежда вѣнеца и да се вайка. Обхванатъ отъ неудържима умраза, Грозданъ се спусна къмъ него и угаси свѣщъта въ ржцѣтъ му.

— Да си вървимъ, — викна му той и грабна ямурлука си. — Да си вървимъ! По-скоро!

— Чакай, що угаси свѣщъта? Не видѣ ли, че не е...

— Върви ти казвамъ! — извика пакъ Грозданъ.

Той бѣше силенъ и просто го повлѣче съ себе си. Тачката долови въ гласа му тая властна и непрѣклонна воля, която той добрѣ познаваше, не разбираше добрѣ отдѣ идѣше нечаканиятъ му гнѣвъ, но се подчини. Из-